

Русалонька (скорочено)

Ганс Крістіан Андерсен

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

На морському дні жили русалки, а в найглибшому місці стояв палац морського царя. Він давно овдовів, і його хазяйством керувала стара мати, розумна й горда. Вона дуже любила своїх маленьких внучок, морських царівен, яких було шестеро. Кращою за всіх була наймолодша внучка. Малі царівни любили бавитися з рибками, а біля палацу кожна з маленьких царівен мала свою місцинку в саду, де могла копати й саджати квіти. Наймолодша царівна зробила свою грядку круглою, як сонце, бо інколи бачила його високо вгорі. Ця русалочка була тихою і задумливою. У неї була прекрасна мармурова статуя хлопчика, що упала на дно моря з якогось загиблого корабля. Русалочка посадила коло статуї ясно-червону плакучу вербу. Не було більшої втіхи для русалочки, як слухати про життя людей там, нагорі. Стара бабуса мусила розповідати їй усе, що тільки знала про кораблі, міста, про людей, про тварин. Бабуса говорила, що коли царівнам мине п'ятнадцять років, їм дозволять впливати на поверхню моря, сидіти там при світлі місяця на скелях і спостерігати за кораблями. Саме цього року старшій царівні минав п'ятнадцятий рік. Іншим сестрам – а вони йшли одна по одній – доводилося ще чекати. Найбільше своєї черги чекала наймолодша русалочка.

Коли старшій царівні сповнилось п'ятнадцять років, вона піднялася на поверхню моря. Наступного року й друга сестра одержала дозвіл піднятися з води нагору. Минув ще рік, і впливла третя сестра. Вона була найсміливіша з усіх, тому побачила навіть дітей і собаку. Побачили землю і четверта та п'ята сестри. Ставши дорослими, дівчатами могли плавати скрізь, де хотіли, вони швидко звикли до всього і були вже байдужі до того, що бачили. Коли вечорами сестри підіймалися над водою, наймолодша русалочка дуже сумувала. Та нарешті і їй минув п'ятнадцятий рік, і вона піднялася з води нагору. Сонце тільки-но зайшло. Неподалечку стояв великий корабель, з якого лунали музика і співи. Русалочка підпливла до вікна каюти і побачила багато пишно вбраних людей, але найвродливішим був молодий принц з великими чорними очима. Йому, певне, було не більше шістнадцяти років. Саме святкували день його народження. Коли принц вийшов на палубу, сотні ракет знялися у повітря. Та згодом почала насуватися негода. Корабель скрипів і тріщав, грот-щогла зломилась посередині, корабель ліг на бік, і вода полинула в трюм. Люди з корабля тонули, і русалочка почала шукати принца, бо знала, що люди не можуть жити у воді. Вона знайшла принца і здалася з ним на волю хвиль – хай несуть їх обох, куди хочуть.

На ранок лиха негода минула, та від корабля не лишилось ані трісочки. Очі принца лишалися заплющеними. Русалочка поцілувала його в чоло. Їй здавалося, що принц

схожий на мармурового хлопчика в її садку. Побачивши перед собою землю, де виднівся монастир, русалочка поклала принца на пісок. Коли задзвонили дзвони і в сад вийшло багато молодих дівчат, русалочка сховалася у морське шумовиння. Вона побачила, що принца знайшла одна молоденька дівчина. Його відвели у великий будинок, а русалочка повернулася до батьківського палацу.

Відтоді русалочка стала ще мовчазнішою. Часто вранці і ввечері припливала вона до того місця, де лишила принца, та його там не було. Нарешті вона розповіла про все сестрам. Одна з русалок знала, звідки принц і навіть де його королівство. Сестри попливли до того місця, де, як розповідали, стояв замок принца. Тепер знала русалочка, де живе принц, і часто ввечері та вночі припливала сюди сама. Вона бачила, як інколи вечорами принц катався з музикантами в розкішному човні. Все дужче і дужче починала русалочка любити людей, все сильніше тягнуло її до них. Бабуся розповіла їй, що люди умирають, бо їхнє життя коротке. Також вона дізналася, що русалці можна стати людиною тоді, коли хтось з людей полюбить її так, що вона стане йому дорожчою за батька й матір, коли священник з'єднає закоханих. Але цього ніколи не буде, бо люди не зможуть полюбити русалку з риб'ячим хвостом. Треба обов'язково мати ноги.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одного вечора у палаці був великий бал. Русалочка співала на святі краще від усіх, бо мала найкращий голос. Та вона не могла забути прекрасного принца. Поки усі веселилися, вона вирішила навідатись до морської відьми, яка могла допомогти їй. Дорога до відьми була небезпечна. Дім відьми стояв серед дивовижного химерного лісу. Замість дерев та кущів у ньому були поліпи, які ворушили кожним суглобом від коріння до вершечка. Все, що потрапляло до них по дорозі, вони міцно хапали своїми щупальцями і вже більше не випускали.

Дім відьми був побудований з білих людських кісток. Відьма вже знала, чого хотіла русалочка, тому сказала, що приготує один напій, який русалочка до сходу сонця повинна випити на березі. Тоді хвіст перетвориться на дві чарівні ніжки. Русалочка збереже свою легку ходу, але при кожному кроці відчуватиме, ніби йде по гострих ножах. І вже ніколи не зможе стати русалкою і повернутися додому. І коли принц не одружиться з нею, то першого ж ранку, коли він одружиться з іншою, серце русалочки розіб'ється і вона стане морським шумовинням. За відьмину допомогу русалочка повинна була заплатити – віддати відьмі свій чарівний голос. Відьма зварила напій, дала русалочці, а потім відрізала їй язик. І русалочка стала зовсім німою.

У батьківському палаці усі вже спали, коли вона повернулася. Русалочка прослизнула в сад і зірвала по квітці з грядочки кожної сестри, послала рукою тисячі поцілунків батьківському палацу і піднялась крізь море нагору. На березі вона випила напій, і їй здалося, ніби меч простромив наскрізь її ніжне тіло; вона впала непритомна.

Коли над морем засяяло сонце, русалочка прийшла до пам'яті. Перед нею стояв

прекрасний молодий принц. Принц спитав, хто вона і звідки прийшла. Русалочка не могла відповісти. Тоді принц взяв її за руку і повів у замок. Як і казала відьма, при кожному кроці їй здавалося, ніби вона ступає по гострих голках та ножах. Її одягли в шовкові та муслінові вбрання. Коли невідьки танцювали перед нею і принцом, вона теж почала танцювати. Її танець був найкращим. Усі були в захопленні, а найдужче принц. Він сказав, що вона завжди мусить бути коло нього, тож їй дозволили спати на оксамитовій подушці перед дверима його кімнати. Принц наказав пошити їй хлоп'яче вбрання, і вона могла їздити з ним верхи. Вони їздили запашними лісами, сходили на високі гори. Коли у палаці всі спали, вона опускала ніжки в холодну воду і думала про рідних на морському дні.

Якось уночі туди, де вона сиділа над водою, припливли її сестри. Вони розповіли, скільки суму вона їм усім завдала. З того часу щоночі вони відвідували її, і раз навіть, ген удаліні, вона помітила стару бабусю і самого морського царя.

День по дню ставала русалочка все милішою принцові, він любив її, але любив, як люблять хороше миле дитя, йому й на думку не спадало, що він може зробити її королевою. А вона ж мусила стати його дружиною, щоб не перетворитися в морське шумовиння на ранок після його весілля.

Якось принц сказав, що вона схожа на одну юну дівчину, яку він бачив один лише раз, коли хвилі викинули його на берег коло святого монастиря. Та дівчина врятувала йому життя, і вона єдина, кого він може покохати.

З часом почали гомоніти, що принц має одружитися з красунею, дочкою сусіднього короля, і вже споряджали для мандрівки багатий корабель. Принц говорив русалочці, що не зможе полюбити королівну, бо вона не схожа на ту дівчину з монастиря, на яку схожа русалочка.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Корабель з принцом і русалочкою спустив паруси в гавані пишної столиці сусіднього королівства. Принцеси ще не було в столиці. Казали, вона виховувалась десь далеко звідси, в святому монастирі. Нарешті прибула й вона. Русалочка мусила визнати, що ніколи ще не бачила такого вродливого й милого личка. Принц впізнав її і сказав, що це саме вона врятувала йому життя на березі моря. І він міцно притиснув до серця свою наречену.

Відбулося весілля, і сам єпископ поблагословив їх. Русалочка, одягнена в шовк і золото, тримала шлейф молодії, але думала про свою останню передсмертну ніч. Того ж вечора молоді відпливали кораблем. Посередині корабля було влаштовано пишне шатро для молодих. Русалочка танцювала для молодих і знала, що останній вечір бачить його, того, для якого покинула своїх рідних, свою батьківщину, віддала свій чарівний голос і щодня переносить нестерпні муки, про які він і гадки не має.

Після півночі принц з дружиною пішли у своє шатро. Русалочка чекала ранкової зорі, та раптом побачила своїх сестер. Їхнє довге волосся було обрізане. Сестри

сказали, що віддали волосся відьмі, яка дала їм ніж, яким русалочка повинна вбити принца. Коли його кров бризне русалочці на ноги, вони зростуться в риб'ячий хвіст, і вона знову стане русалкою.

Русалочка взяла ніж і пішла у шатро. Голова принцеси лежала на грудях у принца. Русалочка поцілувала принца в лоб. Коли він уві сні вимовив ім'я молодої дружини, русалочка кинула ніж геть у море. Потім вона теж кинулася у море. Зійшло сонце, та русалочка не відчувала смерті. Вона бачила сотні чудових прозорих створінь, які мали мелодійні голоси. Русалочка відчувала, що й вона стає такою ж, як вони. Від них вона дізналася, що стане дочкою повітря і полетить в жаркі країни, де навіватиме людям прохолоду. На її очах вперше з'явилися сльози. Тим часом принц з дружиною шукали її на кораблі. Невидимо русалочка поцілувала молоду в чоло, усміхнулась принцу і разом з іншими дочками повітря полинула в рожеву хмарку, що пливла в небі.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу